

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 17.470 van 22 oktober 2008
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaarde een Nigeriaans staatsburger te zijn van Ishan-origine, afkomstig van Awo (Edo-State). Uw vader was 'chief-priest' van het Ohoho-schrijn in Awo (Ishanland). Op 5 april 2005 overleed hij. Twee weken na zijn dood kwamen enkele mannen van de lokale gemeenschap bij u langs omdat het de traditie was dat de hogepriester werd opgevolgd door zijn zoon. Aangezien u de enige zoon was, diende u uw vader als hogepriester op te volgen. U kende deze traditie maar weigerde omdat u deze functie niet in overeenstemming kon brengen met uw geweten. Bij het aantreden van een nieuwe hogepriester zou er immers een mensenoffer moeten gebracht worden en dat gaat in tegen uw christelijke overtuiging. De mannen van het dorp wezen er u echter op dat dit traditie was en dat u nu met de vrouwen van uw vader diende te huwen en voor het schrijn moest dansen. Daarop vertrokken ze. U ging hierover praten met de pastoor van uw kerk, die u zei dat wat een hogepriester moet doen slecht ('evil') was en dat u moest weigeren. Indien u zou blijven weigeren, kon echter pas een hogepriester uit een andere

familie aangeduid worden indien u overleden zou zijn. Daarom zou u dan geofferd moeten worden.

Op 30 april 2005 werd u thuis opnieuw opgezocht door de mannen van uw lokale gemeenschap. Uw pastoor was toen ook bij u aanwezig. U bleef weigeren uw vader op te volgen. Uw pastoor verdedigde u ook tegen de mannen. Hierop zegden de mannen aan de pastoor dat hij hiervoor zou boeten. Hierop vertrokken de mannen. Op 2 mei 2005, tijdens de avonddienst in de kerk, kwamen de mannen van de lokale gemeenschap binnen. Ze stormden naar de pastoor en hielden hem vast. De aanwezige gelovigen liepen weg. U wou de politie halen maar uw auto stond in brand. U slaagde er in met het openbaar vervoer naar de politie te gaan. Toen u met de politie in de kerk aankwam was de pastoor vermoord en zijn tong en ogen waren verwijderd. Hierop reed u met de politie rond en slaagde u erin drie daders aan te duiden. Zij werden gearresteerd en naar het politiekantoor gebracht. Op 6 mei 2007 werden deze mensen echter reeds vrijgelaten. Op het politiekantoor zei men u dat dit een bevel van hogerhand was. Hierop liet u uw advocaat een brief schrijven naar de politie, waarop de mannen opnieuw gearresteerd werden. De volgende dag werd u opgezocht door mijnheer Okosun, de plaatselijke leider van de PDP, de heersende partij in Nigeria. U had hem vroeger al ontmoet bij uw vader. Hij raadde u aan de traditie te volgen en hogepriester te worden. Hij zei u ook dat u te klein was om tegen de hogere macht te vechten. Hierop werden ook de mannen van de lokale gemeenschap, die de pastoor gedood hadden, weer vrijgelaten. Uw moeder riep u hierna bij zich en raadde u aan naar Benin-city te vertrekken, waar u een woning had, om uw leven veilig te stellen. U weigerde dit echter.

Op 20 mei 2005 werd u thuis door de politie gearresteerd. U werd naar het politiekantoor gebracht waar u tot 4 maart 2006 werd opgesloten. Tijdens deze periode vernam u dat u werd opgesloten omdat men u een lesje wou leren zodat u toch de traditie zou volgen. Op 4 maart 2006 kwam Okosun u zeggen dat u 14 dagen de tijd kreeg om na te denken over uw beslissing. U werd vrijgelaten en naar huis gebracht maar op 9 maart 2006 liep u weg naar Zigulu (Edo-State), waar u logeerde bij een vriend, Peter. Toen u daar verbleef probeerde u via een vriend papieren te regelen om het land te verlaten. De Belgische ambassade weigerde u echter een visum af te leveren. U weet niet waarom. Op 9 juni 2007 kwam de politie u echter bij Peter arresteren. Okosun was bij deze arrestatie aanwezig. U werd tot 25 augustus 2007 opgesloten. Op 25 augustus 2007 kwam een vriend, Manuel, u melden dat de ouderen van uw dorp beslist hadden u nog één kans te geven om in te gaan op de traditie. Indien u het niet zou doen zou u geofferd worden. Daarom drong Manuel er bij u op aan dat u zou verklaren akkoord te gaan uw vader op te volgen, zodat u kon vrijkomen en nadien na te denken over wat te doen. Dezelfde dag meldde u aan de afgevaardigden van het dorp inderdaad dat u akkoord was, waarop u werd vrijgelaten en naar het dorp werd gebracht waar u meteen een ontmoeting had met de ouderen. De volgende ochtend verliet u het dorp en vluchtte u naar uw oom in Warri. Daar werd u door Manuel opgebeld met de boodschap dat u gezocht werd en dat, indien men u zou vinden, u meteen naar het schrijn zou gebracht worden om geofferd te worden. Hierop reisde u met uw oom naar Lagos. Op 3 november 2007, nadat u voldoende geld had verzameld voor de reis, verliet u ten slotte Nigeria. De volgende dag kwam u aan in België, waar u op 5 november 2007 asiel aanvraagde.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van

de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat het vluchtmotief dat u aanhaalt ter ondersteuning van uw asielaanvraag **niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève**. Uw beweerde vervolging blijkt immers niet voort te vloeien uit uw politieke of religieuze overtuiging, het behoren tot een bepaalde nationaliteit, etnie of sociale groep maar uit het niet willen opvolgen van uw vader. U weigert de tradities van een gemeenschap te volgen en daarom keert die gemeenschap zich tegen u. Bijgevolg kan aan u niet de vluchtelingenstatus worden toegekend.*

*Wat betreft het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van **subsidiare bescherming**, dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat de door u ingeroepen feiten **plaatselijk van aard** zijn en dat er geen aanwijzingen zijn dat u zich niet elders in Nigeria zonder problemen zou kunnen vestigen. Uw moeder, die als echtgenote van de chieff-priest toch een duidelijk beeld van de situatie moet hebben, stelde u immers zelf voor terug te keren naar uw huis in Benin-city en niet meer terug te keren naar Awo om uw leven te redden (zie gehoor CGVS, p.18). Het feit dat u niet wou ingaan op haar vraag omdat u zich niet uit het huis van uw vader wou laten verdrijven (zie gehoor CGVS, p.18), ondermijnt de ernst van uw vrees. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u van eind augustus 2007 tot begin november 2007 in Lagos verbleef, alvorens Nigeria te verlaten (zie gehoor CGVS, p. 25). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in Lagos nog problemen kende, hoewel u daar nog meer dan twee maanden verbleef. Het feit dat u in Zigulu bij uw vriend Peter wel gevonden werd ontkracht dit element niet aangezien Zigulu, volgens uw verklaringen, ook in Edo-state gelegen is en u er nauwe contacten had die u in verband konden brengen met uw gemeenschap in Awo (zie gehoor CGVS, p.21). Uw weigering om naar Benin-city terug te keren en de vaststelling dat u niet geprobeerd heeft om u in Lagos te vestigen tonen aan dat u niet alle interne vluchtalternatieven heeft overwogen vooraleer u uw land verliet. U haalt bovendien onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u geen beroep kon doen op **bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten** elders in Nigeria, aangezien de problemen die u aanhaalt lokale tradities betreffen en uw ‘vervolgers’ lokale machthebbers zouden zijn. Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat u alle beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst hebt uitgeput alvorens internationale bescherming te zoeken.*

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming, worden vastgesteld.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegt, wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw toegangskaart van uw werk, uw kiezerskaart en doorpcertificaat bevatten immers allen identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. De foto's van een overledene en van uw vader zijn op zich geen bewijs voor uw verklaringen aangezien uit de foto's op zich niet kan afgeleid worden wie er afgebeeld is. De brief van uw oom Festus betreft een niet-officieel document, opgesteld door een familielid, waarbij de authenticiteit van de inhoud niet kan worden nagegaan. Ten slotte legt u nog een ontvangstbewijs van 2.000 Naira voor, die door u zouden betaald zijn voor het lichaam van (N.) Ugo. Dit document geeft echter verder geen informatie over de omstandigheden waarin die persoon zou overleden zijn. In het medisch attest dd. 23 november 2007 van Dr. Pierre (S.) wordt niet gepreciseerd in welke omstandigheden (waar of wanneer) u de letsels die u vertoont heeft opgelopen.”

4.1. Verzoeker neemt er akte van dat zijn identiteit en herkomst in de bestreden beslissing niet worden gecontesteerd. Hij neemt er eveneens akte van dat de door hem voorgelegde

documenten niet naar geloofwaardigheid worden gecontesteerd. De bestreden beslissing zou alleen aangeven dat het erbij uiteengezette relaas niet geloofwaardig is.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met de bestreden beslissing en vecht de motivering aan.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing er ten onrechte van uitgaat dat zijn probleem niet politiek of religieus is en de bestreden beslissing dit niet motiveert. Uit het feitenrelaas zou duidelijk blijken dat zijn probleem in detail werd uiteengezet en wel degelijk politiek-religieus en cultureel van aard is. De problemen situeren zich op een botsing tussen verzoekers geloofsovertuiging en die van de lokale gemeenschap. Verzoeker acht het moreel verwerpelijk dat een mensenoffer moet worden gebracht bij de overname van de cultus van zijn vader. Op basis van zijn weigering werd hij vastgehouden door de lokale autoriteiten. Verzoeker betoogt dat uit zijn gevangenneming blijkt dat de lokale gemeenschap is doordrongen van de traditionele idee, die niet strookt met zijn christelijke gedachten, hetgeen een religieus conflict is.

Dit religieus conflict heeft zijn reflectie op de lokale autoriteiten, daar verzoeker werd opgesloten en de moord op de lokale priester onbestraft bleef. Verzoeker stelt dat hij documenten in handen kreeg waaruit blijkt dat hij door de autoriteiten wordt gezocht, ook na zijn vertrek.

Hij beweert dat zijn probleem het lokale niveau overstijgt, hetgeen blijkt uit zijn relaas. De lokale verantwoordelijke, Okosun zou steeds naar de wil van de PDP op nationaal niveau hebben moeten luisteren en de verantwoordelijken van de moord op de priester hebben moeten laten gaan. Daarenboven zou verzoeker er gedurende ruim twee jaar alles aan hebben gedaan om zijn probleem bij de autoriteiten aan te kaarten, doch kreeg hij geen gehoor en werd hij zelf opgesloten. Verzoeker ontkent dat zijn probleem plaatselijk van aard is en beweert steeds te hebben aangegeven dat de standpunten van de lokale ouderengemeenschap gesteund werden door de enige partij in zijn land, de PDP. Deze partij zou opdrachten hebben gegeven aan Okosun vanuit het nationale niveau, zodat zijn problemen geenszins van lokale aard zijn. ■

De vraag van zijn moeder om te verhuizen naar Benin zou niet zijn ingegeven door de zekerheid dat het probleem lokaal was, doch wel vanuit de ijdele hoop dat één en ander misschien zou overwaaien.

Verzoeker voert aan dat het gebrek aan problemen dat wordt aangehaald in de bestreden beslissing niet correct is aangezien hij in Lagos ondergedoken leefde en niet buitenkwam uit angst voor represailles.

Hij meent dat zijn aanvraag niet ernstig werd onderzocht en haalt aan dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid indien ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn. Nergens in de bestreden beslissing zou het tegendeel worden bewezen. Zijn verklaringen zijn niet vaag maar gedetailleerd en gestaafd met stukken. Zij zijn volgens verzoeker coherent en gebaseerd op de gekende gegevens van de lokale traditie. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing in die zin strijdig is met artikel 57/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 EVRM, juncto artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, nu het verzoek niet aan een ernstig onderzoek onderworpen blijkt te zijn. De vluchtelingenstatus wordt volgens verzoeker zonder de minste concrete motivering in drie lijnen afgewezen zonder dat er enige tegenstrijdigheid wordt aangehaald. Zijn relaas wordt louter afgedaan als buiten de toepassing van de Conventie. Om deze reden zou de bestreden beslissing moeten worden herzien.

Verzoeker legt bij het verzoekschrift nog twee foto's neer en een document waaruit blijkt dat hij als vermist werd opgegeven.

4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen identiteits- of reisdocumenten bijbrengt, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid. Dit klemmt des te meer daar hij verklaarde zijn paspoort, identiteitskaart en geboorteakte te hebben achtergelaten in Nigeria (administratief dossier, stuk 11, nr.21) en nog contact te hebben met zijn oom (administratief dossier, stuk 3, p.2). Wanneer hem werd gevraagd of hij zijn paspoort kon bekomen en hij erop werd gewezen dat hij zijn oom kon vragen het op te sturen, antwoordde verzoeker dat hij dit niet wilde doen (*Ibid.*, p.5). Nochtans dient verzoeker in de mate van het mogelijke elementen aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring te geven. Dat verzoeker nalaat zijn paspoort of andere identiteitsdocumenten bij te brengen, duidt op een gebrek aan medewerking in zijn hoofde.

In acht genomen verzoekers verklaringen dat hij (i) zich niet kan herinneren sinds wanneer zijn vader Chief-priest was en het hem niet interesseerde (ii) niet weet of zijn vader, net als hijzelf, diende te huwen met de vrouwen van zijn grootvader aangezien hij niet zo 'close' was met zijn vader (iii) nooit een mensenoffer zag (iv) niet weet waar ze de mensenoffers haalden (v) evenmin kan aangeven wat het Ishan-woord is voor de mensen die worden geofferd (vi) door zijn vader niet werd opgeleid voor de functie van Chief-priest (vii) niet weet voor welke rituelen de leden van de gemeenschap de ogen en tong van de vermoorde pastoor wegnamen (viii) niet weet wat de gevolgen zijn indien hij niet terugkeert (*Ibid.*, p.7-26), is het geenszins aannemelijk dat hij zijn vader diende op te volgen, daar verwacht kan worden dat verzoeker als toekomstige Chief-priest van het Ohoho-schijn, te meer gelet op het belang van deze functie, zou zijn onderricht omtrent de tradities en gebruiken van deze gemeenschap. Derhalve is het niet geloofwaardig dat verzoeker, zonder enige vorm van voorafgaande opleiding en tegen zijn wil, gedwongen zou worden om deze belangrijke functie waar te nemen.

De Raad merkt op dat het, in het licht van verzoekers verklaringen dat de opvolging van de Chief-priest erfelijk geschiedde (*Ibid.*, p.6) en hij wist dat er daarbij een mensenoffer vereist was (*Ibid.*, p.9), niet aannemelijk is dat verzoeker zich als christen niet eerder aan zijn beweerde problemen heeft proberen te onttrekken, noch dat hij na de dood van zijn vader gewoon in het huis van zijn vader bleef (*Ibid.*).

Verzoeker brengt bovendien geen bewijs bij van het feit dat zijn vader de Chief-priest zou zijn geweest van het Ohoho-schijn, noch van het overlijden van deze persoon. Dit overlijden en de erop volgende begrafenis vormden nochtans een belangrijke gebeurtenis in verzoekers gemeenschap en maken de kern uit van verzoekers asielrelaas. Dit klemmt des te meer daar verzoeker bij het CGVS aanvankelijk verklaarde dat zijn vader zou zijn overleden op 25 april 2005 (*Ibid.*, p.6), terwijl hij dit later ontkende en verklaarde dat hij op 5 april 2005 overleed (*Ibid.*, p.8).

De Raad merkt op dat er afbreuk wordt gedaan aan de ernst van verzoekers vrees voor vervolging doordat hij, nadat zijn moeder hem vroeg naar Benin-city te gaan om zichzelf in veiligheid te brengen, dit niet deed en aangaf: "(...) *Ze konden me niet stoppen naar het huis van mijn vader te komen*". Verzoeker gaf aan dat hij naar het huis van zijn vader wou blijven komen omdat zijn moeder en zussen daar waren, doch stelde niet eens voor dat zijn moeder mee zou gaan naar Benin-city. Dat verzoeker, nadat hem werd gemeld dat hij zou worden geofferd en na de moord op de priester, in het dorp zou zijn gebleven (*Ibid.*, p.12-18), getuigt evenmin van een ernstige vrees voor vervolging in zijn hoofde.

In het kader van het devolutieve karakter van het beroep bij de Raad, volstaan de hoger gedane vaststellingen om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De Raad wijst er ten overvloede op dat, zelfs indien er geloof dient te worden gehecht aan verzoekers relaas, *quod non*, zijn problemen lokaal van aard zijn en hij zich elders kan

vestigen in Nigeria. Tevens toont hij niet aan dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten.

Zijn verklaring in het verzoekschrift dat Okosun moest luisteren naar de PDP, dewelke de enige partij was en voornoemd persoon opdrachten gaf van op het nationale niveau, en zijn verklaring dat de PDP de lokale ouderengemeenschap steunde betreft een loutere bewering. Dat de PDP de enige partij is in Nigeria, strookt bovendien niet met verzoekers verklaring dat hij lid was van de partij A.C. (Action Congress) (administratief dossier, stuk 3, p.5-6).

Verzoekers bewering dat hij er gedurende twee jaar alles aan zou hebben gedaan om bescherming te bekomen van de autoriteiten vindt evenmin steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat hij slechts éénmalig door zijn advocaat een petitie liet indienen binnen zijn 'constituency' (*Ibid.*, p.14-18). Nergens blijkt dat hij enige poging zou hebben ondernomen om buiten de Edo-State bescherming te bekomen van de Nigeriaanse autoriteiten, noch dat hij zich elders heeft proberen vestigen.

De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij deze vaststellingen kunnen wijzigen, daar verzoeker de bestreden motivering hieromtrent niet weerlegt. Deze motivering wordt derhalve als niet-betwist en vaststaand beschouwd, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Aangaande de foto's die door verzoeker bij het verzoekschrift worden gevoegd en waarop twee autowrakken staan afgebeeld en de overblijfselen van een huis, dient te worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid dat het eigendommen van verzoeker betreft.

Met betrekking tot het bijgebrachte document waarin verzoeker als vermist wordt opgegeven, stelt de Raad vast dat het slechts een kopie betreft, waaraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien bevat dit document een aantal opmerkelijke schrijffouten, hetgeen de geloofwaardigheid van dit stuk volledig ondergraaft.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat in hoofde van verzoeker is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald bij artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5.1. Verzoeker vraagt om hem minstens het statuut van subsidiaire bescherming te verlenen.

5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere elementen beroept dan deze aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 4.2) en in acht genomen dat er in het dossier voor het overige geen elementen kunnen worden ontwaard die erop wijzen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980, dient aan verzoeker de subsidiaire bescherming te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 22 oktober 2008 door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A DE POOTER.

W. MULS.